

Zprávy a oznámení

Dovolená duchovního

Ve dnech 7. až 11. července budu čerpat dovolenou. Mše sv. v Rožmitále tudíž nebudou. V naléhavých případech mne opět zastoupí pan vikář Charypar z Březnice.

Mše sv. v domově důchodců

V rožmitálském domově důchodců budou slouženy mše sv. ve čtvrtek 17. a poté 31. července. Začátek je vždy od 14.30 hod.

Pout' v Bohutíně a ve Voltuši

V letošním roce připadá na stejnou neděli 27. července pout' v Bohutíně (sv. Marie Magdaléna 22.7.) a ve Voltuši (sv. Anna 26.7.) Z tohoto důvodu dojde k mimořádné změně v čase konání bohoslužeb. Především bude mše s nedělní platností ve Hvozďanech sloužena již v sobotu 26.7., a to od 16.00 hod. V neděli 27.7. pak začnou poutní bohoslužby v Bohutíně již od 9.45 hod. a ve Voltuši v 11.30 hod. V neděli tedy mše ve Hvozďanech nebude a ve Starém Rožmitále se uskuteční v obvyklý čas, tedy od 8.15 hod.

Pout' na Třemšín

Tradiční pout' na Třemšín se uskuteční v neděli 10. 8. Poutní mše sv. tam bude sloužena od 10.30 hod.

Úmysly mší svatých od 6. července do 3. srpna 2008

Ranní mše sv. R: Ne 8.15 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
 m: Čt 8.00 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv. M: Út, St, Pá, So 18.00 hod. M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Po 7.7.	mše sv. není	Po 14.7.	mše sv. není
Út 8.7.	mše sv. není	Út 15.7.	Volná intence
St 9.7.	mše sv. není	M	
Čt 10.7.	mše sv. není intence za Františka Roje, manželku Marii, syna Vladislava a celý rod bude odsloužena. v místě pobytu	St 16.7.	Volná intence
Pá 11.7.	mše sv. není	M	
So 12.7.	Za ř. rodinu Pavlačkovu	Čt 17.7.	Volná intence
M		m	
Ne 13.7.	Za farnosti	Pá 18.7.	Za rodinu Holanovu
R		M	
		So 19.7.	Za Františka Sýkoru, jeho rodiče, rodinu Kubátovu a Šťastných
		M	
		Ne 20.7.	Za ř. Josefa Částku, rod Částků a za d.v o. na které nikdo nevzpomíná
		R	

Po 21.7.	Mše sv. není	Po 28.7.	Mše sv. není
Út 22.7.	Volná intence	Út 29.7.	Za spásu duší rodičů, sourozenců a za d. v o.
M		M	
St 23.7.	Za ř. Petra a Marii Brindzovy, Josefa a Marii Dvořákovy a všechny příbuzné	St 30.7.	Za Annu Sadílkovou a celé přátelstvo i přibuzenstvo
M		M	
Čt 24.7.	Za Marii Trčkovou, živé členy rodu a za Boží pomoc a ochranu	Čt 31.7.	Za Annu Placatkovou
m		m	
Pá 25.7.	Za Václava Žáru a manželku Marii	Pá 1.8.	Za rodinu Holanovu
M		M	
So 26.7.	Za Miloslava Muchnu a jeho rodiče	So 2.8.	Za dceru Radku a d.v o.
M		M	
Ne 27.7.	Za farnosti	Ne 3.8.	Za Annu a Františka Salivarovy
R		R	

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
 ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 30.7. 2008. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová
 V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i styl. úprava.



FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 12 Ročník V

6. července 2008

Hlavně si všechno tak neber...

Jednoho slunečného jitra jsem seděl u snídaně a uvažoval o všech starostech a problémech, které mě poslední dobou sužovaly. Potíže v práci, rodinné starosti - opravdu bych si měl dopřát čas k pořádné modlitbě, řekl jsem si. A tu náhle jsem cítil, že za mými zády kdosi vešel do místnosti. Otočím se a vyhrknu: „Pane Ježíši! Co tady děláš?“

Sám Pán stál v mých dveřích! Promnul jsem si oči - doopravdy je to On sám? Ano, všechno odpovídá, počínaje běloskvoucí nesešivanou suknicí až po jemně se blyštící svatozář. „To tedy ... ehm ... inu, ne že bys tu snad neměl být, ale já ... já jaksi ... nejsem zvyklý setkávat se s tebou ve tvé viditelné podobě,“ koktal jsem.

Tahle nečekaná návštěva mne úplně vykojela. Bezděky jsem uvažoval, jestli jsem se nedopustil nějakého pochybení. Usmál se a oči se mu rozzářily. „Šel by ses se mnou na chvíli projít?“ zeptal se mne. „Ehm ... to tedy ... ovšem, zajisté!“ zvolal jsem stále ještě v hrozných rozpacích. A tak jsme spolu vyšli na venkovskou uličku, jež vede kolem mého domu. Zvolna mi začal docházet význam události, která mne potkala, a tu jsem si pomyslel: Jaká to neuvěřitelná přležitost! On přece zná řešení všech mých problémů, odpovědi na otázky, jež mě trápí v práci ... v rodině ... Stačí se zeptat! Pár minut jsme šli mlčky a pak jsem Ho oslovil: „Promiň mi, Pane,“ řekl jsem, „ale potřeboval bych poradit v jedné moc spleťté záležitosti.“

Ale než jsem svou otázku stačil dokončit, Ježíš zvedl prst k ústům a maličko naklonil hlavu. „Pst! Slyšíš?“ zeptal se. Zprvu jsem neslyšel vůbec nic. Ale pak mi k uším dolehlo slaboulinké bublání nedalekého potůčku, zurčícího mezi kameny pod převislými větvemi. I povzdychl si Pán: „No řekni, není to nádherna?“ „Ach ano ... zajisté.“ Měl jsem ale plnou hlavu docela jiných myšlenek. Chvilí jsem ještě z úcty k Němu mlčel, ale pak jsem vyhrkl: „Pane, dělá mi starosti můj duchovní život. Ve svých modlitbách cítím takovou prázdnotu. Ovšem, dočetl jsem se, že v těchto případech...“ Položil mi ruku kolem ramen. „Tiše! Slyšíš je?“ Zeptal se znovu. Na nedaleké louce si hrály a vyskaly děti. A Pán se znovu pousmál. „To je krása, vid?“ zvolal nadšeně. „Jistě ... dobře, žeš mě na to upozornil.“ Ale pak jsem dodal už trochu podrážděně: „Přece víš, že taky miluju děti.“ A šli jsme dál.

Napadla mě hrozná věc. Co jestli tuhle přležitost promarním? Tady po svém boku mám odpovědi na všechny otázky, které mě sužují! Ježíš přece zná ta nehlubší tajemství vesmíru, lásky i smrti. Tak jsem se nakonec odhodlal promluvit s ním o náboženství. Koneckonců je to jeho nejvlastnější parketa, že ... „Pane,“ odvážil jsem se, „hrozně by mě zajímalo, co soudíš o sporech mezi moderní biblickou hermeneutikou a...“ Opět mě přerušil tím, že mi znovu přátelsky položil ruku na rameno. Zatnul jsem zuby. Pán se zastavil a mlčky sebral u cesty pár kamínků. Na obličej mu hrál klukovský úsměv. „Vsadím se, že netrefíš vršek tamhletoho telefonního sloupu,“ vyzval mě.

Byl jsem zmaten. Jakže-je to možné? A k tomu mne vyzývá sám náš Pán? Tedy něco takového bych od druhé božské osoby opravdu nečekal! No řekněte sami – kdyby vy jste byli Bůh, nesnažili byste se být alespoň kapánek vážnější? A Pán se skutečně rozmáchl a vrhl kamínek na sloup. Proletěl vysokým obloukem a ... Hmmm ... Ježíš se netrefil! Byl jsem sice čím dál tím sklíčenější,

ale přesto jsem se také sehnul a sebral pár kamínků. Co mi taky zbývalo, že? Bez zvláštního nadšení jsem první z nich mrštil na sloup. Prásk! Přímou do kandelábru! Pán na mne hrdě pohlédl a zasmál se. „Jsi fakt dobrej,“ povídá.

Jak jsme šli dál, začal jsem mít dojem, že mám v hrudi kamení. Kdykoli jsem zavedl řeč na nějaké důležité téma, Pán mě vždycky přerušil. Jednou ho zaujala vánkem zmítaná modrá čekanka, jindy zase motýl, který usedl na mechem porostlou plaňku plotu. Naše procházka pomalu končila. Byl jsem tak rozmrzelý, že jsem ani nevěděl co říct. Ale pod černým vlajícím voussem se Pán čtverácky usmíval. Když se už měl k odchodu, světlo jeho očí na okamžik ještě víc zazářilo. Šel ke dveřím, ale ještě naposledy pohlédl přes rameno a řekl: „Hlavně si všechno tak neber...“

převzato z knihy Briana Cavanaugha "Kup si los", kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství

Dětské putování za tajemství

Již potřetí na závěr školního roku připravil pan Milan Hochmut pro zdejší děti bojovou hru. Tentokrát osmnáct zúčastněných dětí pátralo po „Posledním tajemství Karla Gangloffa,“ (1809 – 1879). Tento slavný lesník a vynálezce zvaný „český Archimédés“ působil zde v Brdech a mimo jiné vymyslel stroj na výrobu šindele. Při hledání tajemství děti společnými silami překonávaly nástrahy a plnily úkoly, které je nakonec dovedly až k cíli do kostelní věže ve Starém Rožmitále, kde se, pokud dobře poslouchaly, dozvěděly moudrost, která vyplynula z celé hry. Poté si děti u táboráku na farské zahradě společně s dospělými pochutnaly na špekáčcích i zmrzlině a oslavily začátek prázdnin. Na závěr organizátoři celé akce děkují všem, kdo se podíleli na zdárném průběhu celé hry.

Z historie 75. část – P. Jaroslav Podhradský (1.)

V minulém díle historického seriálu jsme si slíbili zmínit i jinou, pravděpodobnější verzi založení požáru farních budov a kostela, než je verze s duševně chorým paličem Aleksandrem. Pan učitel Václav Matoušek, kronikář obce Starý Rožmitál, k této verzi podává ve farní kronice zajímavé důkazy. Než se k nim dostaneme, uvedeme první zápis nového rožmitálského faráře – Jaroslava Podhradského, který na starorožmitálskou faru nastoupil vsutku v těžkém období, 12 dní po zhoubném požáru. „30. března presentoval J. Ex. Nejd. biskup Dr. Šimon Bárta na faru zdejší mne – Jaroslava Podhradského, dosud os. děkana v Bohutíně. Zajel jsem na to do Rožmitálu představití se řediteli arcib. panství p. Ing. Františku Blažkovi, lesnímu a čestnému bisk. konsistornímu radovi a patronátímu komisaři a požádati o opravu farní budovy. Žádost tato byla splněna.“

Děkan Podhradský do farní kroniky mnoho nenapsal, již po dvou stranách jeho těžko čitelného rukopisu, nalézáme úhledné písmo psané rukou Václava Matouška. Ten se jako staroměstský kronikář pokoušel o dopsání toho, co považoval za důležité. Některými jeho zápisy se tedy budeme vracet k událostem již zmiňovaným, nebo nezmiňovaným, ale spadajícím do období před požárem. Teď však již pojďme k požáru a k věrohodnější verzi o jeho založení.

„Poněvadž není poznámek o dalším působení zasloužilého duchovního správce osob. děkana Jaroslava Podhradského, nepokračuji ve vypisování událostí za jeho dalšího působení. Vracím se k roku 1933 a doplním vypravování o velkém požáru ze dne 18. března t. r., o němž je psáno na fol. 164 a d. Co tam čtete, je vše správné, přidávám jen některé detaily pro lepší osvětlení případu.“

Toho dne 18. března večer popíjel nájemce farního statku v hostinci v č. 96 u Matějku, majetek vdovy Marie Stupkové, čp. 25. Asi před 9. hod. prohlásil, že se půjde podívat na faru a zase přijde. Uplynulo sotva čtvrt hodiny, již se ozval poplach: Na faře hoří! Farní stodola hoří! – To již nájemce běžel přes farní zahradu – neobvyklou cestou – zpět do hostince, ale za ním již hořela velká dřevěná kolna, kterou tu po r. 1912 dal postavit osobní děkan František Roubík. Odtud táhly se stodoly nahoru podél hřbitova takřka až k jeho vratům, poměrně staré, dřevěné; druhé křídlo hospodářských budov, chlévy, těž kolny s palivem aj. táhlo se vpravo od toho rohu směrem k východu rovnoběžně s farou uzavírajíc farní dvůr proti zahradě. Na východní straně dvora vedle zahrady stály neveliké chlévky, kurníky aj.

Na své cestě přes zahradu přistižen byl nájemce dvěma mladými lidmi, kteří měli u farní zahrady

schůzku, přeskakoval hradbu, dost vysokou! A nedbal na jejich volání, že za ním hoří a utíkal dál do hostince. Tito dva mladí lidé pak udělali poplach a v malé chvíli již lidé se sbíhali, přijel domácí hasičský sbor, sbor z města.

Toho roku byla zima chudá sněhem. V březnu sníh nepadal, bylo sucho a počasí příjemné. Střechy budov, šindelové, byly bez sněhu, suché, oheň se po nich šířil velmi rychle. Vítr dost prudký vál k Jjv, směrem ke kaplankám, na nichž byla krytina šindel, tu byl se stříkačkou sbor z Voltuše, dál táhl vítr na čp. 23 Jana Petáka, které hájil sbor z Hutí. Po malé chvíli vítr se otočil poněkud k Jv, táhl do polí a nebezpečí nehrozilo žádné budově. Oharky větrem zanesené našly se velmi daleko. Vítr hnal oheň velmi prudce, takže v malé chvíli dostal se až na konec stodol ke hřbitovu, odkud dlouhé jeho jazyky šlehalo proti kostelu na velkou věž i poněkud na loď chrámu. Střechy byly kryty šindelem, a to na střeše lodí normálním dlouhým, na báni docela krátkým, aby vyhovoval oblení věže. Oheň z chlévů šlehal k faře, ale neškodil, ježto farní dvůr je poměrně dost široký, střecha kryta dobrými taškami.

Na západní straně požáru bylo však patmo, že oheň zvítězí. Brzy ukázaly se na velké věži plaménky, nízkou vzdálenost pod makovicí, šířily se rychle po báni dolů a současně též vyskočily takové plaménky pod malou věžičkou. Žádná stříkačka nebyla nic platná. Zdivo věže má výšku 20 m, bání ještě 18 m! Ani na hřeben střechy a na sanktusovou věžku nestačila žádná stříkačka.

Ve věži i na klenbě kostela nebylo sice hořlavého materiálu, ale krov, zejména bání, byla úplná síť trámů, staveno v r. 1794, kdy se na kus dřeva nehledělo, zvonové stolice ze silných dubových kmenů. Okenice žaluziové na čtyřech stranách věže brzy shořely, bylo vidět dva velké zvony poměrně dlouho uprostřed plamenů; mezi tím spadla makovice z vrcholku věže s křížem, na trávníku směrem k silnici byly po nich vypáleny stopy. Malá věžka se zhroutila dřív. Zvonek sanktusový se úplně rozlil. Starý zvon ve velké věži pádem se rozbil, pak částečně roztavil, našel jsem pak ve spáleništi kousek okraje, na němž čtete jméno mistra zvonáře: Refusa a Carolo Bellman Pragae 1828 (tento úloмок je uložen v rožmitálském muzeu – pozn.). Nový zvon se deformoval a jen málo na okraji rozlil. Oheň dostal se po dřevěných točitých schodech do kostela, neboť nebyly nahoře uzavřeny klenbou. Zde však již oheň neškodil, také varhany z r. 1740 (sic!), na něž hrával a své pěkné skladby provozoval rožmitálský učitel Jakub Jan Ryba; i v r. 1794 o požáru kostela byly varhany zachráněny, jak svědčí list s latinským zápisem o tom napsaný Rybou a do varhan nalepený.

Oltáře, sochy, kostelní nábytek, vše zůstalo nepoškozeno. Otvory v klenbě padaly sice do kostela žhavé uhlíky, ale hned byly uhašeny; v kostele byla na dlažbě vrstva vody. Ráno 19. března již oheň byl hotov se svým dílem, ovšem nemohl za svůj čin, otvory v klenbě bylo vidět klenbu nebeskou, z kostela zůstaly jen zdi. Oheň však tu a tam ještě vyšlehl, zvláště ve stodolách i po několika dnech byla žhavá doutnající ložiska.

Že se k ohni přišlo podívat mnoho diváků, netřeba psát. Mnohé ženy plakaly. Z hasičských sborů vzbudil velkou pozornost sbor rokycanský, jehož velitel sdělil, jak jim dalo hledání místa požáru velkou práci, stejně sbor města Březnice velmi dobře a účelně vycvičený se tu vyznamenal, sbor z Budějovic se vrátil, když se na cestě dověděl o zdolání požáru.

V stručném popise požáru na fol. 164 není zmínka, že ještě téhož večera byl četnictvem zatčen a k okresnímu soudu do Březnice dodán nájemce farního statku podezřelý ze zhářství, který byl dvěma věrohodnými svědky spatřen, bezpečně poznán, když přchal přes farní zahradu od hořící budovy a přeskakoval hradbu zahrady. Za nějaký den byl pro nedostatek důkazů z vazby propuštěn. Případ s domnělým paličem Aleksandrem je zaznamenán. Zjistilo se, že ten člověk v den požáru nebyl na svobodě! Nemůže být v kronice farní zapsáno, že velmi dlouho po požáru přišel ke mně vrchní četnický strážmistr, žádal, abych mu přečetl, co je o nájemci zapsáno v obecní kronice. Neptal jsem se, proč se na zmíněného vyptává. Jiné detaily o požáru jsou v kronice obce Starý Rožmitál, kde jsou též podrobně popsány práce na restauraci kostela.“

Tolik tedy Václav Matoušek o požáru kostela a hospodářských farních budov. Těžko si dnes představit onu bezmoc hasičů i prostých lidí, kteří se slzami v očím mohli jen přihlížet, jak oheň pohlcuje to, co jejich předkové tak pracně budovali, to, co jim bylo drahé a posvátné. Nezbylo jim nic, než s Boží pomocí budovat znovu.

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová